

зачетѣше се въ вѣстникъ или книга, или се дълбоко замислѣше, момъкътъ се доближаваше до дѣвойката и като че ли искаше нѣщо да ѝ каже. Еднажъ смѣлото момче срѣщна Козета и много вѣжливо ѝ се усмихна. Тя веднага му отговори. Запознанство на двамата млади стана безъ да се знаятъ и познаватъ. Тѣ се бързо обикнаха. Другъ пжтъ, когато Козета се бѣ зашурила изъ градинскитѣ храсталаци, сжщиятъ момъкъ се доближи до нея.

— Какъ ви е името? запита тя.

— Мариусъ, отговори той бодро. Ами вашето?

— Мене ме викатъ Козета.

И тѣ бързо пакъ се раздѣлиха на разни страни. Мариусъ гледаше винаги да избѣгне отъ очитѣ на „бащата“. Но старецътъ понѣкога го съглеждаше и нѣщо като стрѣла се забиваше въ сърдцето му. Той усѣти още, че Козета зе много да се облича и труфи, когато се тъкмятъ да отидатъ на градината. Но тя нищо не думаше. Криеше всичко.

Мариусъ се научи да обикаля често градината. Той извардваше винаги да срѣщне Козета. Еднажъ бѣ седналъ на една пѣйка и ужъ четѣше вѣстникъ, но очитѣ му сѣ подирѣ Козета. Той сега е облѣченъ въ нови и чисти дрехи. И косата му бѣше много внимателно сресана. Сетнѣ той брѣкна въ джоба си ужъ да кърпичка, а извади хубави ржкавици, които зе да нахлува на ржцѣтѣ си.

Старецътъ изгледа момъкътъ и се намръщи. Той зе да го мрази.

— За какво се мъкне този хлапакъ подирѣ ни? Да не би да иска да се жени за Козета? Не, това не бива. Азъ нѣма да изгубя милото си, обичното си другарче. Азъ го избавихъ отъ устата на звѣра, ис-